

Ο Θεός να βάλει το χέρι του...

27/Ιουν/2014 07:11

Του Γιώργου Κράλογλου

Λογικά έπρεπε, ως κοινωνία, να μην έχουμε συνέλθει από τα προηγούμενα σοκ. Της «κοινωνικοποίησης» (1980-1995) που στοίχισε πάνω από 1 τρισ. δραχμές. Και της «τακτοποίησης» ζημιών κρατικών Οργανισμών (2000-2008) με 3 δισ. ευρώ εκ των οποίων 2 δισ. για Ολυμπιακή. Επειδή όμως δεν χαμπαρίζουμε ετοιμαζόμαστε για τον νέο λογαριασμό των 77 δισ. ευρώ σε κόκκινα επιχειρηματικά, στεγαστικά και καταναλωτικά δάνεια!!

Την ίδια στιγμή άλλα τόσα 74-80 δισ. ευρώ έχουν να λαμβάνουν τα κρατικά ασφαλιστικά Ταμεία από 240.000 επιχειρηματίες (μικρομεσαίους στο 95%) οι οποίοι έχουν παράλληλα χρέη 42 δισ. ευρώ σε Τράπεζες για δάνεια που αδυνατούν να πληρώσουν.

Από την άλλη όμως και οι επιχειρηματίες έχουν να λαμβάνουν 3-4 δισ. ευρώ από φέσια του κράτους μεταξύ των οποίων (προσέξτε το αυτό) συμπεριλαμβάνονται και πρόστιμα του ΙΚΑ προς επιχειρήσεις που ενώ καταρρίφθηκαν δικαστικά δεν τα επιστρέφει το κράτος και με την «απειλή» μάλιστα ότι ...αν επιμένετε να τα πάρετε πίσω θα σας κάνουμε έλεγχο εισφορών για μια δεκαετία !!!

Από αυτό το κράτος. Από αυτήν την Ελλάδα περιμένουμε άλλη μια φορά να ρυθμισθούν τα νέα κόκκινα δάνεια ...

Τα κόκκινα δάνεια στις Τράπεζες από τα οποία τα 25 δισ. ευρώ είναι στεγαστικά. Και τα 10 δισ. ευρώ καταναλωτικά !!

Θέμα λοιπόν (που θα τραβήξει όλο το καλοκαίρι) είναι η δεοντολογική τακτική που θα τηρηθεί ώστε να μην γίνουν αδικίες και να χαθούν περιουσίες εκεί που δεν πρέπει. Και βεβαίως πως θα δημιουργηθεί ρευστότητα για να εξυπηρετήσει τις Τράπεζες την αγορά και τελικά την οικονομία.

Τι σημαίνουν όμως όλα αυτά για την γνωστή νοοτροπία της κοινωνίας, την πολιτική ζωή και τελικά την διασφάλιση της οικονομίας από παρόμοια φαινόμενα στο μέλλον.

Δεν σημαίνουν τίποτε απολύτως. Γιατί στην σκακιέρα της προεκλογικής τακτικής μπήκε ήδη και η ρύθμιση των κόκκινων δανείων. Και εδώ ακριβώς είναι αυτό που λέμε «ελληνική ιδιαιτερότητα» σε όλα τα επίπεδα.

Ας γυρίσουμε πίσω 35 χρόνια (το 1978-1980) τότε που η Διοίκηση της Εθνικής Τράπεζας πανικόβλητη από τα χρέη των προβληματικών αποδέχθηκε το σχέδιο της κοινωνικοποίησης χαρίζοντας (με κυβερνητικές εντολές) περίπου 1 δισ. δραχμές χρέη έναντι μόνο παγίων στοιχείων αφού (λόγω κρίσης, ανταγωνισμού και κατάρρευσης δασμών) είχαν ήδη βγει από το παιχνίδι.

Οι Τράπεζες φορτώθηκαν ένα τεράστιο μπελά που τον σήκωναν μέχρι το 1995 ενώ ταυτόχρονα το κράτος χώρισε την οικονομία σε δύο κατηγορίες επιχειρηματιών.

Τους «ηλίθιους» που είχαν τακτοποιήσει τις δανειακές τους υποχρεώσεις και είχαν αυξήσει τα ίδια κεφάλαια έναντι των ξένων κεφαλαίων.

Και τους «μάγκες» που έβαλαν τις Τράπεζες να πληρώσουν τα χρέη τους και το κράτος να διαχειρίζεται τις προβληματικές βιομηχανίες τους με όρους άνισους προς τους «ηλίθιους» επιχειρηματίες που είχαν μείνει στην αγορά με τον «τίτλο» του καλού και ταπεινού... Τραπεζικού πελάτη.

Δείτε κάποια παραδείγματα των τότε ρυθμίσεων των δανείων...

Η βιομηχανία προϊόντων αμύνης με το που πέρασε στο κράτος (ΠΥΡΚΑΛ και άλλοι) απομόνωσε κάθε μικρομεσαίο επιχειρηματία που είχε ενταχθεί στο κύκλωμα μέσα από ειδικές παραγγελίες για φασόν κατασκευές.

Και ενώ τότε κάθε κρατική βιομηχανία πάγωνε υποχρεώσεις της προς το ΙΚΑ, την ΔΕΗ, τα κρατικά διυλιστήρια και την Εφορία οι ιδιώτες ήταν τα κοτόπουλα προς πνίξιμο...

Η ιδιωτική ελληνική κλωστοϋφαντουργία, η μεταλλουργία, η χαρτοβιομηχανία και η χημική βιομηχανία εκτός από το στρίμωγμα του ανταγωνισμού που είχε αγριέψει (με τις μειώσεις των δασμών) είχε να αντιμετωπίσει και το «προτιμησιακό καθεστώς» στις κρατικές προμήθειες που είχαν επιβάλλει οι κλαδικές των κομμάτων για να εξυπηρετήσουν τις αντίστοιχες κρατικές βιομηχανίες «ιδιοκτησίας» του ΟΑΕ.

Να λοιπόν τα τότε αποτελέσματα από την (κατά τα άλλα) αναγκαία και τεχνοκρατικά ορθή αντίληψη της τακτοποίησης των προβληματικών επιχειρήσεων που και τότε ήταν κόκκινος συναγερμός για τις Τράπεζες.

Θα μου πείτε άλλες αποχές και άλλες αιτίες.

Βεβαίως και δεν συγκρίνονται οι δύο περιπτώσεις μεταξύ τους. Τις συνδέει όμως το γεγονός ότι και τότε η οικονομοτεχνική αντίληψη για τις ρυθμίσεις των δανείων πέρασε (όπως και τώρα) μέσα από τα «μαγικά» πολιτικά φίλτρα.

Και το αποτέλεσμα ήταν το «μάρμαρο» να φτάσει από 1 δισεκατομμύριο δραχμές το 1975 σε περισσότερα από 1 τρισεκατομμύριο το 1995 ενώ οι ίδιες πολιτικές παρεμβάσεις «τακτοποίησαν» και τα 3 δισ. ευρώ των ζημιολόγων κρατικών Οργανισμών μεταξύ 2000-2008.

Με το ένα πόδι λοιπόν μέσα στην κρίση τα κόκκινα δάνεια των 77 δισ. ευρώ έχουν πάρει και αυτή την φορά πολιτικό «περιτύλιγμα» παρά το γεγονός ότι η παρεμβολή των δανειστών εμφανίζεται με συγκεκριμένες προειδοποιήσεις σε κυβέρνηση και Τράπεζες. Προφανώς γιατί έχουν καταλάβει πως όταν η πολιτική στην Ελλάδα ανακατεύεται στην οικονομία (με ενδεχόμενο και εκλογών) εύχεσαι ο Θεός να βάλει το χέρι του...

George.kraloglou@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)